

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9021

гр. София, 06.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
закрито заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

като разгледа дело номер **2711** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр.
чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на З. Т. М. , ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] ,
срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000923 от
25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция
на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена
принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на
моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3
ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително
изпълнение на заповедта. В искането се сочи, че при извършената на 25.02.2026 г. проверка е
установено управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради липса на валидна
застраховка „Гражданска отговорност“, като в рамките на същия ден – в кратък срок след
проверката – е сключена и заплатена нова застрахователна полица, вследствие на което
регистрацията на автомобила е служебно възстановена. Навеждат се доводи, че при тези
обстоятелства предварителното изпълнение на мярката не постига целта на закона. Твърди се
още, че отнемането на СУМПС и възможността да бъде лишен от работа ще доведе до
значителни затруднения и трудно поправими вреди за жалбоподателя.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР , не е изразил становище
по искането.

Административен съд – София-град, III отделение, 61 състав, като се запозна с доводите на
страните и доказателствата по делото, включително приложената административна преписка,
намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен
акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е основателно.

От данните по административната преписка се установява, че на 25.02.2026 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП – управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради липса на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Безспорно се установява още, че на същата дата – 25.02.2026 г., в 16:33 ч. е сключена и заплатена застраховка „Гражданска отговорност“, видно от представената полица /лист 7 от делото/, като регистрацията на автомобила е възстановена служебно.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Както последователно приема актуалната практика на Върховния административен съд – вж. напр. Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. – при преценката по чл. 166, ал. 4 АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП има преустановителен и превантивен характер – насочена е към осигуряване спазването на изискванията за регистрация и застрахователно покритие на МПС, с оглед защита на обществения интерес и сигурността в движението.

В конкретния случай нарушението – липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ – е отстранено незабавно в деня на проверката, като са налице данни за сключена и действаща застраховка и възстановена регистрация. При тези обстоятелства предварителното изпълнение на мярката не постига преустановителна цел, тъй като противоправното състояние е вече преодоляно.

В този смисъл са и изводите на ВАС, че когато към момента на издаване на заповедта или непосредствено след това са настъпили факти, от които следва, че защитимата от закона цел е реализирана, предварителното изпълнение не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация, нито да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

При така установеното съдът намира, че в конкретния случай са налице нови обстоятелства – незабавното сключване на валидна застраховка и възстановяване на регистрацията – които водят до извод, че предварителното изпълнение не реализира преследваната от закона цел. В тази фактическа рамка продължаването на изпълнението би довело до засягане на правната сфера на жалбоподателката в степен, която е несъизмерима с вече защитения обществен интерес.

Следователно са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение.

Предвид изложеното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 61 състав

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000923 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), до произнасяне на съда с влязъл в сила съдебен акт по спора.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: